

A PRÓFÉTA

A próféta embereket fojtott vízbe Nagy-Wyken, amikor meghozták a hírt: a király halott.

Hideg, komor reggel volt, a tenger éppolyan ólomszürke, mint az ég. Az első három félelem nélkül ajánlotta életét a Vízbefúlt Istennek, a negyedik hite azonban gyengének bizonyult, és kapálózni kezdett, ahogy a tüdeje levegőért kiáltott. Aeron derékig állt a vízben, nem messze a parttól. Megragadta a levegőért küzdő, mezítelen fiút a vállánál fogva, és visszanyomta a fejét a víz alá.

– Légy erős! – mondta neki. – A tengerből jöttünk, és oda kell visszatérnünk. Nyisd ki a szád, és fogadd magadba Isten áldását! Töltsd meg a tüdődet vízzel, hogy meghalass és újjászülethess. Nincs értelme harcolni.

A fiú vagy nem hallotta őt a víz alatt, vagy végleg elhagyta minden hite. Olyan vadul rugdalózott és csapkodott, hogy Aeronnak segítséget kellett hívnia. Négy vízbefúlt gázolt oda, hogy lefogják és a víz alatt tartsák a szerencsétlent.

– Istenünk, urunk, ki vízbe fúltál értünk! – imádkozott a pap, hangja mély, akár a tenger. – Engedd, hogy szolgád, Emmond újjászülessen a tengerből, ahogyan te tetted! Áldd meg őt sóval, áldd meg őt kővel, áldd meg őt acéllal!

Aztán vége volt. A fiú szájából nem szállt fel több buborék, minden erő elhagyta a testét. Emmond arccal lefelé, sápadtan, hidegen és békés nyugalommal lebegett a sekély vízben.

A Hínárhajú ekkor vette észre, hogy a kavicsos parton várakozó vízbefúltjaihoz három lovas csatlakozott. Aeron felismerte közöttük az Árbocot. A viharvert arcú, vizegyőrs szemű öregember reszketeg hangja törvény volt errefelé. Vele volt a fia, Steffarion, és egy másik ifjú, akinek sötétvörös, prémszegélyű köpönyegét a Jótestvérek fekete-arany harci kürtjét ábrázoló mives csat fogta össze a vállán. *Gorold egyik fia*, határozott a pap első pillantásra. Jótestvér feleségének, túl élete delén, tucatnyi leány után három szép szál fia született, és azt beszélték, senki sem képes megkülönböztetni egyiket a másiktól. Hínárhajú Aeron arra sem vette a fáradságot, hogy megpróbálja. Akár Greydon, akár Gormond, akár Gran volt az, a papnak nem volt ideje számára.

Kurta parancsot vakkantott, vízbefúltjai pedig megragadták a halott fiút a lábánál és a kezénél fogva, hogy a dagály vonala fölé cipeljék. A pap követte őket. A becses testrészeit elfedő főkabór ágyékkötőt leszámítva meztelen volt. Libabőrösen, víztől

csöpögve gázolt ki a hideg, nedves homokkal és simára koptatott kövekkel borított partra. Az egyik vízbefúlt vastag, durva szövésű köpönyeget nyújtott át neki, amelyet foltokban zöldre, kékre és szürkére, a tenger és a Vízbefúlt Isten színeire festettek. Aeron felöltötte a köpönyeget, majd kiszabadította alóla a haját. Fekete volt és vizes; nem érintette penge, mióta a tenger felnevelte őt. Úgy terült a vállára, mint valami rongyos, szálás palást, és a dereka alá omlott. Aeron hínárt font bele, akárcsak gubancos, szintén érintetlen szakállába.

A vízbefúltjai kört alkottak a halott fiú körül, és imádkozni kezdtek. Norjen a karjait tornáztatta, Rus pedig fölébe térdelt, és a mellét pumpálta, de mindannyian félreálltak, hogy utat engedjenek Aeronnak. Aeron szétfeszítette ujjával a fiú hideg ajkát, és megadta neki az élet csókját, újra és újra, míg a tengervíz ki nem buggyant a száján. A fiú köhögni és köpködni kezdett, a szeme pedig rémülten pattant fel.

Megint visszatért egy. Az emberek úgy hitték, hogy ez a Vízbefúlt Isten kegyének a jele. A többi pap időnként el-elveszített egy embert, még maga Háromszor Megfúlt Tarle is, akit pedig egykor annyira szentnek tartottak, hogy őt választották ki a király megkoronázására. Nem úgy Aeron Greyjoy. Ő volt a Hínárhajú, aki saját szemével látta az isten tenger alatti csarnokait, s visszatért hogy beszámoljon róla.

– Kelj fel! – mondta a vizet köpködő fiúnak, és csupasz hátára csapott. – Vízbe fúltál, és visszatértél közénk. Ami halott, nem halhat meg többé.

– De felkél. – A fiút heves köhögés rázta meg, s még több vizet öklendezett fel. – Újra felkél. – Minden szó fájdalmat okozott neki, de ez a világ folyása; az embernek küzdenie kell az életben maradásért. – Újra felkél. – Emmond feltápáskodott. – Keményebben és erősebben.

– Most már az istenhez tartozol – mondta Aeron. A többi vízbefúlt köré gyűlt, mind egyikük megütötte és megcsókolta, így köszöntve őt a testvériség tagjaként. Egyikük foltos kék, zöld és szürke köpönyeget terített a vállára. Egy másiktól uszadékfából készített husángot kapott. – A tengerhez tartozol, ezért a tenger fegyverez fel téged – folytatta Aeron. – Imádkozunk, hogy keményen forgasd fegyveredet istenünk minden ellenségével szemben!

A pap csak ekkor fordult a három lovashoz, akik a nyeregből figyelték az eseményeket.

– Azért jöttetek, hogy vízbe fúljatok, uraim?

Az Árboc felköhögött.

– Én gyerekkoromban vízbe fúltam – felelte –, ahogy a fiam a neve napján.

Aeron gúnyosan felhorkant. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Árboc Steffariont születése után a Vízbefúlt Istennek adták, de azt is jól tudta, hogyan történt mindez. Gyors alámerítés egy kád tengervízben, amitől éppen csak vizes lett a csecsemő feje. Nem csoda, hogy a vas szülőtteit, akiknek hatalma egykor addig terjedt, ameddig a hullámok zaja elhallatszik, legyőzték.

– Az nem volt igazi vízbefulás – közölte a lovasokkal. – Aki nem hal meg igazán, nem is remélhet feltámadást a halálból. Miért jöttetek hát, ha nem azért, hogy hitetekről számot adjatok?

– Gorold nagyúr fia keres téged. Hírei vannak számodra. – Az Árboc a vörös köpönyeges fiúra mutatott.

A fiú nem látszott többnek tizenhatnál.

– Úgy, és te melyikük volnál? – fordult hozzá Aeron.

– Gormond. Gormond Jótestvér, szolgálatodra.

– A Vízbefúlt Istent szolgáljuk! Te vízbe fúltál, Gormond Jótestvér?

– A nevem napján, Hínárhajú. Az apám küldött, hogy keresselek meg, és vigyelek el hozzá. Beszélne kell veled.

– Én itt vagyok. Jöjjön el Gorold nagyúr, és gyönyörködjön a látványban. – Aeron elvett egy friss tengervízzel töltött bőrtömlőt Rustól, kihúzta a dugót, és nagyot kortyolt belőle.

– El kell vinnem téged a toronyba – erősködött az ifjú Gormond a ló nyergéből.

Fél leszállni, nehogy összevizezze a csizmáját.

– Nekem az isten munkáját kell végezni. – Aeron Greyjoy próféta volt. Nem túrte, hogy mindenféle jöttment uracskák ugráltassák, akár valami szolgát.

– Goroldnak madara érkezett – szólalt meg az Árboc.

– Egy mestertől, Pyke-ról – tette hozzá Gormond.

Sötét szárnyak, sötét szavak.

– A hollók átrepülnek só és kő felett. Ha van olyan híred, amely érint engem, ki velem!

– A híreket, amelyeket hozunk, csak a mi fülünk hallhatja, Hínárhajú! – mondta az Árboc. – Nem olyan dolgokról van szó, amelyekről szívesen beszélnék itt, ezek előtt.

– Ezek itt az én vízbefúltjaim, Isten szolgálói, akárcsak magam. Nincsenek titkaim előttük, sem istenünk előtt, akinek szent tengere mellett állunk.

A lovasok egymásra pillantottak.

– Mondd el neki! – bólintott az Árboc.

A vörös köpönyeges ifjú összeszedte a bátorságát.

– A király halott – mondta kurtán. Néhány rövid szó csupán, de még a tenger is beleremegett, ahogy kiejtette őket.

Négy király volt Westeroson, de Aeronnak nem kellett megkérdeznie, melyikükre gondolt. A Vas-szigeteken Balon Greyjoy volt az úr, senki más. *A király halott. Hogy lehet ez?* Aeron alig egy holdtöltével ezelőtt látta legidősebb bátyját, amikor visszatért a Vas-szigetekre, miután végigfosztogatta a Köves Partot. Balon szürke haja félig megöszült, míg a pap odavolt, válla görnyedtsége pedig még szembetűnőbb volt, mint a hosszuhajók kifutása előtt. A király azonban mindezek ellenére sem látszott betegnek.

Aeron Greyjoy két erős oszlopra építette fel az életét. Ez a néhány szó most ledöntötte az egyiket. *Csak a Vízbefúlt Isten maradt nekem. Tegyen olyan erőssé és fáradhatatlanná engem, akár a tenger!*

– Mondd el, hogy történt!

– Ófelsége Pyke egy hidján kelt át éppen, amikor lezuhant, és halálra zúzta magát a sziklákon.

A Greyjoyok vára egy kiugró hegyfokra épült, tornyait és bástyáit a tengerfenéken nyugvó roppant sziklahalmok tetejére emelték. A vár részeit hidak kötötték össze; kőből faragott, ívelt hidak és kenderkötélből meg fapallókból készített, imbolygó függőhidak.

– Vihar dühöngött, amikor lezuhant? – szegezte nekik a kérdést Aeron.

– Igen – bólintott az ifjú. – Szörnyű vihar.

– A Viharisten vetette őt a mélybe – jelentette ki a pap. A tenger és az ég ezer és ezer éve hadban álltak egymással. A tengerből jöttek a vas szülöttei és a halak, amelyek még a legkegyetlenebb télben is táplálták őket, a viharok azonban csak bajt és fájdalmat hoztak. – A fivérem, Balon ismét nagygyá tett bennünket, s ezzel magára vonta a Viharisten haragját. Ő már a Vízbefúlt Isten sós csarnokaiban lakomázik, ahol sellők lesik minden kívánságát. Ránk hárul, akik itt maradtunk ebben a száraz és komor völgyben, hogy bevégezzük hatalmas munkáját. – Visszanyomta a dugót a vízes-tömlőbe. – Beszélek nemes atyáddal. Milyen messze van innét Pörölykürt?

– Tizenöt mérföldnyire. Felülhetsz mögém a nyeregbe.

– Egy lovas gyorsabban vágat kettőnél. Add nekem a lovad, és a Vízbefűlt Isten áldása száll rád!

– Vidd az én lovamat, Hínárhajú! – ajánlotta fel Árboc Steffarion.

– Nem. Az övé erősebb. A lovadat, fiú!

Az ifjú habozott egy pillanatig, majd leszállt, és átadta a kantárt a Hínárhájúnak. Aeron a kengyelbe illesztette egyik csupasz, fekete lábát, és fellendült a nyeregbe. Nem kedvelte a lovakat – a zöld vidékek teremtményei voltak, akik gyengévé tették az embereket –, de a szükség most úgy hozta, hogy lovagolnia kell. *Sötét szárnyak, sötét szavak.* Vihar készülődött, hallotta a hullámok morajában, és a vihar nem hozott egyebet, csak veszedelmet.

– Találkozzunk Kavicsosban, Merlyn nagyúr tornya alatt! – kiáltotta oda vízbefűltjainak, miközben megfordította a lovat.

Az út nehéz volt. A keskeny ösvény dombokon, erdőkön és sziklás szorosokon át vezetett, s gyakran mintha eltűnt volna a ló lábai alól. Nagy-Wyk a legnagyobb volt a Vas-szigetek közül, olyan hatalmas, hogy néhány úr birtoka nem is érintkezett a tengerrel. Gorold Jótestvér is közéjük tartozott. Az ő vára a Kőkemény-hegyekben volt, a lehető legmesszebb a Vízbefűlt Isten birodalmától. Gorold népe a bányáiban robotolt, a föld sötét, sziklás mélyében. Sokan közülük anélkül születtek és haltak meg, hogy egyszer is sós vízre vetették volna tekintetüket. *Nem csoda, hogy az ilyen nép mogorva és különös.*

Lovaglás közben Aeron a fivéreire gondolt.

Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy, a Vas-szigetek urának ágyékából. Harlon, Quenton és Donel Quellon nagyúr első feleségétől, egy Kőfákból származó asszonytól. Balonnak, Euronnak, Victarionnak, Urrigonak és Aeronnak a második, a sóbérci Sunderlyk leánya adott életet. Harmadszorra Quellon a zöld vidékről vett feleséget magának. Az a nő egy beteges, félkegyelmű fiúval, Robinnal ajándékozta meg, akit legszívesebben elfelejtettek volna. A papnak nem voltak emlékei Quentonról és Donelről, akik nem éltek túl a gyermekkort. Harlonra is csak halványan emlékezett, amint szürke arccal, mozdulatlanul ül egy ablaktalan toronyszobában, és csak suttogni bír. A suttogása is napról napra gyengült, ahogy a szürkehám lassan kővé keményítette ajkát és nyelvét. *Egy nap együtt lakmározunk majd a tenger halaiból a Vízbefűlt Isten csarnokaiban mi négyen, és Urri is.*

Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, de csak négy érte meg a férfikort. Ez volt e hideg világ rendje, ahol a férfiak halásztak a tengerben és a földet túrták, majd meghaltak, miközben asszonyaik vér és kínok közepette rövid életű gyerekeket hoztak a világra. Aeron volt a legifjabb és a legkisebb a négy kraken közül. Balon a legidősebb és a legbátrabb, vad és rettenthetetlen fiú, aki csak annak élt, hogy visszaállítsa a vas szülötteinek ősi dicsőségét. Tízévesen felmászott a Tűzkő-sziklákon a Vak úr kísértet járta tornyához. Tizenhárom évesen már képes volt húzni egy hosszúhajó evezőjét, és úgy járta az ujjtáncot, mint bármelyik férfi a szigeteken. Tizenöt évesen elhajózott Hasítottajkú Dagmerrel a Kőlépcsőkhöz, és egy nyáron át rabolt és pusztított. Ott ölt először, és ott vette magának első két sófeleségét. Tizenhét évesen Balon már saját hajónak parancsolt. Megvolt benne minden, aminek egy idősebb fivérben meg kellett lennie, bár Aeron irányában sohasem mutatott egyebet, csak megvetést. *Gyenge voltam, és bűnnel teli, a megvetés is több volt, mint amit érdemeltem. Inkább Bátor Balon megvetése, mint Varjúszemű Euron szeretete.* Bár a kor és a bánat évről évre keserűbbé tette Balont, eltökéltebbé is vált, mint bármelyik élő ember. *Úr fiaként születtem, és királyként, egy irigy isten haragja miatt halt meg, gondolta Aeron, és most közeleg a vihar, olyan vihar, amilyenhez foghatót még sohasem láttak ezek a szigetek.*

Már régen besötétedett, mire a pap megpillantotta a Pörölykürt félholdba maró, tüskés vaspártázatát. Gorold vára zömök volt és otromba, hatalmas építőköveit a mögötte magasodó sziklafalból fejtették. Falai tövében úgy ásítottak a barlangok és ősi bányák bejáratai, mint megannyi fogatlan száj. A Pörölykürt vaskapuit éjszakára leengedték és elrekeszték. Aeron addig ütötte egy kódarabbal, míg fel nem ébresztette az egyik őrt.

Az őt fogadó ifjú szakasztott mása volt Gormondnak, akitől a lovat kapta.

– Te melyik vagy? – kérdezte tőle Aeron.

– Gran. Apám odabent vár téged.

A nagyterem nyirkos volt, huzatos és árnyakkal teli. Gorold egyik lánya egy ivókürtnyi sörrel kínálta a papot. Egy másik a lagymatag tüzet piszkálta, amely több füstöt adott, mint meleget. Maga Gorold Jótestvér halkán beszélgetett egy finom, szürke köpönyeget viselő férfival. A férfi nyakában sokféle fémszeggel díszített nyaklánc lógott, jelezve, hogy mester a Fellegváról.

– Hol van Gormond? – kérdezte Gorold, amikor meglátta Aeront.

– Gyalog tér vissza. Küldd el az asszonyaidat, uram. És a mestert is. – Nem állhatta a mestereket. Hollóik a Viharisten teremtményei voltak, és Urri esete óta gyógyító tudományukban sem bízott. *Igazi férfi nem választja önként a szolgálatot, s nem kovácsol magának rabláncot a nyaka köré.*

– Gysella, Gwin, hagyjatok magunkra! – utasította kurtán a lányait Jótestvér. – Te is, Gran. Murenmure mester itt marad.

– Ő is elmegy – követelte Aeron.

– Ez az én házam, Hínárhajú. Nem a te tisztet megmondani, ki megy el és ki marad. A mester marad.

Ez az ember túl messzire él a tengertől, gondolta Aeron.

– Akkor én megyek el – közölte Jótestvérral. Száraz gyékény zizzent csupasz, repedezett talpa alatt, ahogy sarkon fordult és kifelé indult. Úgy tűnt, a semmiért lovagolt ennyit.

Már majdnem az ajtóhoz ért, amikor a mester megköszöri a torkát és így szól:

– A Tengerkő Trónuson Varjúszemű Euron ül.

A Hínárhajú visszafordult. Mintha hirtelen az egész csarnok hidegebbé vált volna. *A Varjúszemű a világ másik felén van. Balon küldte el őt két évvel ezelőtt, és megfogadta, hogy az életével fizet, ha valaha visszatér.*

– Beszélj! – szólalt meg rekedt hangon.

– A király halálát követő napon hajózott be Úrkikötőbe, és Balon legidősebb fivérének jogán magának követelte a várat és a koronát – mondta Gorold Jótestvér. – Most hollókat küld szerteszét, és magához hivatja Pyke-ra minden sziget kapitányát és királyát, hogy térdet hajtsanak előtte, és hűségesküt tegyenek neki mint királyuknak.

– Nem. – Hínárhajú Aeron nem mérlegelte szavai súlyát. – A Tengerkő Trónust csak istenfélő férfi foglalhatja el. A Varjúszemű nem imád mást, csak saját büszkeségét.

– Nemrégiben Pyke-on jártál, és találkoztál a királlyal – folytatta Jótestvér. – Mondott neked valamit Balon az öröklésről?

Mondott bizony. A Tengeri Toronyban beszéltek, miközben az ablakokon túl üvöltött a szél, odalent pedig kérlelhetetlenül dübörögtek a hullámok. Balon elkeseredetten rázta a fejét, miután meghallgatta Aeron híreit utolsó megmaradt fiáról.

– A farkasok puhánnyá nevelték, ahogy tartottam tőle – mondta a király. – Adja az isten, hogy halott legyen, és ne állhasson Asha útjába!

Ez volt Balon vaksága. Saját magát látta vad, önfejű lányában, és azt hitte, ő átveheti majd a helyét. Ebben azonban tévedett, és Aeron meg is próbálta figyelmeztetni rá.

– Asszony soha nem fog uralkodni a vas szülöttein, még egy olyan asszony sem, mint Asha – emlékeztette, de Balon hajlamos volt elereszteni a füle mellett azt, amit nem akart meghallani.

Mielőtt azonban a pap felelhetett volna Gorold Jótestvérnek, a mester újra szólásra nyitotta a száját.

– A Tengerkő Trónus jog szerint Theont illeti meg, vagy Ashát, ha a herceg halott. Ez a törvény.

– A zöld földek törvénye – jegyezte meg Aeron megvetően. – Mi közünk hozzá? Mi a vas szülöttei vagyunk, a tenger gyermekei, a Vízbefúlt Isten kiválasztottjai... Rajtunk nem uralkodhat asszony, sem pedig istentelen férfi.

– És Victarion? – kérdezte Gorold Jótestvér. – Ő parancsol a Vasflottának. Victarion is kéri majd a jussát, Hínárhajú?

– Euron a legidősebb fivér... – kezdte a mester.

Aeron egyetlen pillantással elnémitotta. A Hínárhajú pillantásától megroggyant az asszonyok lába, a gyerekek pedig sikoltozva menekültek anyjukhoz az apró halászfalvaktól a legnagyobb várakig. Egy ilyen pillantás bőven elég volt, hogy belefojtsa a szót a láncos nyakú rabszolgába.

– Euron idősebb – mondta a pap –, de Victarion istenfélőbb.

– Háborúra kerül sor kettejük között? – kérdezte a mester.

– Vas szülötte nem onthatja vas szülöttének a véréét.

– Jámbor meggyőződés, Hínárhajú – sóhajtotta Jótestvér –, de sajnos a fivéred nem osztja. Sawane Botleyt vízbe fojtatta, amiért azt merte mondani, hogy a Tengerkő Trónus jog szerint Theont illeti.

– Ha vízbe fojtották, nem folyt vér – felelte Aeron.

A mester és az úr egymásra pillantott.

– Üzennem kell Pyke-ra, még hozzá sürgősen – mondta Gorold Jótestvér. – Hínárhajú, szükségem van a tanácsodra. Mi legyen, hűségeskü vagy ellenállás?

Aeron elgondolkodva huzigálta a szakállát. *Láttam a vihart, és a neve Varjúszemű Euron.*

– Egyelőre hallgatás – válaszolta végül. – Imádkoznom kell.

– Imádkozz, amennyit csak akarsz – mondta a mester. – Az mit sem változtat a törvényen. Theon a jogos utód, őt pedig Asha követi.

– *Csend!* – mennydörögte Aeron. – A vas szülöttei túl sokáig hallgattak rátok, láncos nyakú mesterekre, ahogy a zöld földekről meg a törvényeikről fecsegték. Ideje, hogy ismét a tengerre hallgassunk. Ideje, hogy ismét meghalljuk Isten hangját!

A hangja dühösen zengett a füstös csarnokban, és akkora erő feszült benne, hogy sem Gorold, sem a mester nem mert ellent mondani neki. *A Vízbefúlt Isten velem van, gondolta Aeron. Megmutatta nekem az utat.*

Jótestvér felajánlotta neki a vár vendégszeretétét az éjszakára, a pap azonban visszautasította. Ritkán aludt várfalak között, és soha ilyen távol a tengertől.

– A Vízbefúlt Isten sós csarnokaiban, a hullámok alatt megismerem majd a kényelmet. Azért születünk, hogy szenvedjünk, és szenvedéseink által erősebbekké váljunk. Nem kérek egyebet, csak egy pihent lovat, amely elvisz Kavicsosig.

Jótestvér ezt örömmel a rendelkezésére bocsátotta. Elküldte vele a fiát, Greydont is, hogy megmutassa a papnak a legrövidebb utat a hegyeken át a tengerhez. Hajnalig még mindig egy óra volt hátra, amikor nekivágtak, de szívós és biztos járású hátasaik-

nak köszönhetően a sötétség ellenére is gyorsan haladtak. Aeron behunyta a szemét, elmondott egy halk imát, és rövidesen elszenderedett a nyeregben.

A rozsdás sarokvas halkan nyikordult.

– Urri – motyogta és rémülten felébredt.

Nincs sarokvas, nincs ajtó, nincs Urri. Tizennégy éves korában, amikor apja és idősebb fivérei távol voltak a háborúban, egy repülő fejsze lecsapta Urri fél kezét, miközben ujjtáncot járt. Quellon harmadik felesége, dús, lágy keblű és barna őzikeszemű leány a rózsaszűzvári Piper-házból származott. Ahelyett, hogy Urri kezét az Ősi Rend szerint, tűzzel és tengervízzel gyógyította volna, rábízta őt a zöld földekről magával hozott mesterére, aki megesküdött, hogy vissza tudja varrni a levágott ujjakat. Meg is tette, aztán mindenféle főzetekkel, borogatásokkal és gyógynövényekkel kezelte, a seb azonban elüszkösödött, Urri pedig belázasodott. Mire a mester lefűrészelte a karját, már késő volt.

Quellon nagyúr sohasem tért vissza erről az útról; a Vizbefült Isten végtelen jóságában megadta neki a tengeri halál kegyét. Helyette Balon nagyúr jött vissza a fivéreivel, Euronnal és Victarionnal. Amikor Balon megtudta, mi történt Urrival, egy szakácsbárdal lecsapta a mester három ujját, és apja feleségével visszavarratta őket. A borogatások és főzetek éppen annyira használtak a mesternek, mint Urrigonnak. A mester őrjöngve halt meg, és Quellon nagyúr harmadik felesége is rövidesen követte, amikor a bába halva született leányt emelt ki a méhéből. Aeron örült. Az ő fejszéje nyeste le Urri kezét, miközben együtt járták az ujjtáncot, ahogy az barátokhoz és testvérekhez illik.

Még mindig szégyen fogta el, ha az Urri halálát követő esztendőkre gondolt. Tizenhat évesen férfinak nevezte magát, de az igazat megvallva nem volt több két lábón járó borostömlőnél. Énekelt és táncolt (de nem az ujjtáncot, azt soha többé), tréfálkozott, hőzöngött és gúnyolódott. Játszott dudán, zsonglörködött, lovagolt, és többet ivott, mint az összes Wynch meg Botley és a Harlaw-k fele. A Vizbefült Isten mindenkinek ad ajándékot, még neki is; élő ember nem tudott Aeron Greyjoynál hosszabb ideig vagy messzebbre vizelni, s ő ezt bizonyította is minden lakomán. Egyszer feltette új hosszúhajóját egy kecskenyáj ellenében, hogy képes eloltani egy kandalló tüzét pusztán a hímtagjával. Aeron egy éven át kecskehúson dőzsölt, a hajót pedig elnevezte *Arany Zivatarnak*, bár amikor Balon megtudta, milyen törökost készül felszereltetni az orrára, megfenyegette hogy fellógatja az árbocra.

Az *Arany Zivatart* végül Balon első lázadása idején, a Szép-szigettől nem messze érte el a végzete. Egy hatalmas, *Szélvész* nevű harci gálya szelte ketté, amikor Stannis Baratheon csapdába ejtette és szétzúzta a Vasflottát. Az istennek azonban még dolga volt Aeronnal, és partra juttatta őt. Néhány halász foglyul ejtette, és láncra verve Lannisportba vitték, ő pedig a Kaszter-hegy gyomrában töltötte a háború hátralévő részét, ahol bebizonyította, hogy a kraken tovább és távolabbra képes vizelni az oroszlánnál, vadkannál és csirkénél is.

Az az ember meghalt. Aeron megfulladt, és az isten prófétájaként támadt fel a tengerből. Nem félt halandó embertől, ahogyan nem félt a sötétségtől sem... sem pedig az emlékektől, amelyek a lélek csontvázát alkotják. *Nyíló ajtó zaja, rozsdás vaspánt visítása. Euron megint eljött.* Nem számít. Ő a Hínárhajú pap, az isten kegyeltje.

– Háborúra kerül sor? – kérdezte Greydon Jótestvér. A nap lassan a hegyek fölé emelkedett. – Fivér fivér ellen?

– Ha a Vizbefült Isten úgy akarja. A Tengerkö Trónuson nem ülhet istentelen ember. – *A Varjúszemű harcolni fog, ez bizonyos.* Asszony nem győzheti le őt, még Asha sem; az

asszonyoknak a gyermekágyban kell megvívniuk a csatáikat. Theon pedig, a hol duzzogó, hol vihogó suhanc, ha élne, akkor is éppen olyan esélytelen volna. Igaz, Deresnél megmutatta, mire képes, a Varjűszemű azonban nem nyomorék kisfiú. Euron hajójának fedélzetét vörösre festették, hogy elrejtse a vért, ami átáztatja. *Victarion. A királynak Victarionnak kell lennie, különben mind elpusztulunk a viharban.*

Greydon elvált tőle, amikor a nap felkelt, hogy elvigye Balon halálhírért az unokatestvéreiknek Mélytárna, Varjűszeg és Hullató váraiba. Aeron egyedül folytatta az útját dombokon fel, völgyekbe le, végig a köves ösvényen, amely egyre szélesebb és könnyebben járható lett, ahogy közeledett a tengerhez. Minden faluban és minden kisebb uraság házában megállt, hogy prédikáljon.

– A tengerből jöttünk, és oda kell visszatérnünk! – mondta nekik. A hangja mély volt, akár az óceán, és dübörgött, akár a hullámok. – A Viharisten mérhetetlen haragjában elragadta Balont a várából és a mélybe vetette, ő pedig most a Vízbefűlt Isten csarnokaiban lakomázik, a hullámok alatt. – Felemelte a kezét. – *Balon halott! A király halott! De új király jó majd! Mert ami halott, nem halhat meg többé, hanem felkél, keményebben és erősebben! Új király kél!*

Néhányan azok közül, akik hallották őt, eldobták kapáikat, csákányaik, és követték őt, így mire meghallotta a hullámok morajlását, már tucatnyi, istentől megérintett és megfűlni vágyó férfi igyekezett a nyomában.

Kavicsosban több ezer halászember lakott, kunyhóik egy szögletes, négy sarkában kisebb toronnyal ellátott bástya körül csoportosultak. Aeron vagy negyven vízbefűlt várta itt. Ők a szürke, homokos parton táboroztak fókabőr sátraikban és uszadékfából épített, hevenyészett menedékeikben. A bőrüket megkeményítette a sós tengervíz, kezük csupa heg volt a hálóktól és zsinóroktól, tenyerük kérges az evezőktől, szigonyoktól és fejszéktől, de ezek a kezek most a tengerből kifogott ágakból készített, vaskemény húsángokat szorítottak, mert az isten saját víz alatti fegyvertárából szerelte fel őket.

A papnak kicsivel a dagályvonal felett építettek menedéket. Aeron boldogan mászott be, miután vízbe fojtotta legújabb híveit. *Istenem, imádkozott, beszélj hozzám a hullámok robajában, és mondd meg nekem, mit tegyek! A kapitányok és királyok a te szavadra várnak. Ki lesz a királyunk Balon helyett? Dalolj nekem a leviatán nyelvén, hogy megtudhassam a nevét. Mondd meg nekem, ó Hullámok Ura, kinek van ereje megküzdeni a Pyke-ot fenyegető viharral?*

Bár a Pörölykürtbe és vissza megtett út kimerítette, Hínárhajú Aeron nyugtalanul forgolódott fekete tengeri hínárral fedett uszadékfa menedékében. A felhők lassan eltakarták a holdat és a csillagokat, és a sötétség éppolyan súlyosan nehezedett a tengerre, ahogyan az ő lelkére. *Balon Ashát akarta a trónon látni, saját testét, de asszony nem uralkodhat a vas szülőttei felett. Victarionnak kell elfoglalnia a trónt. Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, és Victarion volt a legerősebb közöttük, bivalytermetű férfi, rettenthetetlen és kötelességtudó. És épp ez a veszély. A fiatalabb fivér engedelmességgel tartozik idősebb bátyjának, és Victarion nem az a fajta volt, aki szembeszáll a hagyományokkal. Ugyanakkor nem kedveli Euront. Legalábbis amióta az az asszony meghalt.*

Odakintről, vízbefűltjai horkolásán és a szél süvítésén keresztül hallotta a hullámok dübörgését, istene kalapácsának hangját, amely csatába hívta őt. Aeron kibújt az aprócska menedékből az éjszaka hűvösébe. Meztelen volt, sápadt és ösztövé, s meztelenül gázolt a sós, fekete habok közé. A víz jéghideg volt, neki azonban a szeme sem rebent istene simogatásától. Hullám rohant a mellének, s ő megtántorodott. A következő átcsapott a feje felett. Érezte a só ízét az ajkán, és az isten jelenlétét köröskörül, a

füle pedig csengett dalának dicsőségétől. *Kilenc fiú származott Quellon Greyjoy ágyékából, s én voltam a leghitványabb mind közül, gyenge és rémült, mint egy kislány. De ez már a múlté... Az az ember vízbe fúlt, engem pedig erőssé tett az isten. A hideg, sós tenger körülfogta, átölelte, áthatolt gyenge, halandó húsán és megérintette a csontjait. Csontok, gondolta. A lélek csontváza. Balon és Urri csontjai. Az igazság a csontjainkban lakozik, mert a hús elmállik, de a csont megmarad. És Nagga hegyén, a Szürke Király Csarnoka...*

Hínárhajú Aeron ösztövéren, sápadtan és a hidegtől reszketve kievickélt a partra. Immár bölcsebb ember volt, mint amikor belegázolt a tengerbe. Mert meglelte a választ a csontjaiban, és az út most már sima és egyenes volt előtte. Ahogy a menedéke felé lépdelt, a teste szinte gőzölgött az éjszaka dermesztő hidegében, a szívében azonban tűz lobogott, és az álom végre könnyen hatalmába kerítette, s nyugalmát nem törte meg a vaspántok nyikorgása.

Verőfényes, szeles napra ébredt. Forró kagylólevest és tábortűzön főtt hínárt reggelizett. Alighogy befejezte, Merlyn fél tucat óre kíséretében lejött a toronyból.

– A király halott – mondta neki a Hínárhajú.

– Igen, madár érkezett. És most egy újabb. – A Merlyn kopasz, gömbölyű, jól táplált férfi volt, aki a zöld földek szokása szerint „úrnak” nevezte magát, és prémekeket meg bársonyt viselt. – Az egyik holló Pyke-ra hív engem, a másik a Tíz Toronyba. Nektek, krakeneknek túl sok karotok van, darabokra tépitek az embert. Mit mondasz, pap? Hová küldjem a hajóimat?

Aeron arca komor volt.

– Azt mondd, Tíz Torony? Miféle kraken hív téged oda?

Tíz Torony Harlaw urának székhelye volt.

– Asha hercegnő. Vitorlát bontott hazafelé. A Könyves hollókat küld szét, és a hercegnő minden barátját Harlaw-ba hívja. Azt mondja, Balon őt akarta a Tengerkő Trónusra.

– A Vízbefúlt Isten fog határozni arról, ki ül a Tengerkő Trónusra – felelte a pap. – Térdelj le, hogy megáldhassalak.

Merlyn nagyúr térdre ereszkedett, Aeron pedig kihúzta a dugót a tömlőjéből, és tengervizet öntött kopasz fejére.

– Isten Urunk, ki megfúltál értünk, add, hogy szolgálád, Meldred újjászülessen a tengerből! Áldd meg őt sóval, áldd meg kövel, áldd meg acéllal! – A víz végigcsorgott Merlyn kövér arcán, benedvesítette a szakállát és rókaprém pelerinjét. – Ami halott, nem halhat meg többé, de felkél, keményebben és erősebben.

Amikor azonban Merlyn felemelkedett, azt mondta neki:

– Maradj és figyelj, hogy terjeszthesd Isten szavát.

A hullámok a víz szélétől háromlábnyira gömbölyű gránittömbön törtek meg. Ezen állt most Hínárhajú Aeron, hogy minden követője jól láthassa őt, és hallhassa az üzenetét.

– A tengerből jöttünk, és oda térünk vissza mindannyian – kezdte, mint már százszor azelőtt. – A Viharisten haragjában elragadta Balont a várából, és a mélybe vetette, ő pedig már a hullámok alatt lakomázik. – A magasba emelte a karját. – *A vaskirály halott! De új király jön! Mert ami halott, nem halhat meg többé, hanem felkél, keményebben és erősebben!*

– *Új király kél!* – kiáltották a vízbefúltak.

– Így van. Így kell lennie. De ki lesz az? – A Hínárhajú elhallgatott egy pillanatra, de csak a hullámok feleltek neki. – *Ki lesz a királyunk?*

A vízbefúltak elkezdtek egymáshoz csapkodni a husángjaikat.

– *Hínárhajú!* – ordították. – *Hínárhajú király! Aeron király! Add nekünk Hínárhajút!*
Aeron megrázta a fejét.

– Ha egy apának két fia van, s egyiküknek fejszét, míg a másiknak halászhálót ad, melyikükből akarja, hogy harcos legyen?

– A harcosé a fejsze! – kiáltotta Rus. – A háló a tenger halászáé!

– Úgy van – helyeselt Aeron. – Az isten elvitt magával a mélybe, és vízbe fojtotta a hitvány teremtményt, aki voltam. Amikor ismét kivetett a partra, szemet adott, hogy lássak, fület, hogy halljak, és hangot, hogy terjesszem a szavát, hogy a prófétája legyek, és megtanítsam az ő igazságát mindazoknak, akik megfélelkeztek róla. Én nem azért vagyok, hogy a Tengerkő Trónuson üljek... ahogyan Varjűszemű Euron sem. Mert hallottam az istent, aki azt mondja: *Istentelen ember nem ülhet Tengerkő Trónusomon!*

Merlyn keresztbe fonta a karját a mellén.

– Akkor tehát Asha? Vagy Victarion? Mondd meg nekünk, pap!

– A Vízbefúlt Isten elmondja nektek, de nem itt. – Aeron Merlyn kövér, fehér arcára mutatott. – Ne hozzám forduljatok, és ne is az emberek törvényeihez! Forduljatok a tengerhez! Húzd fel a vitorlákat, mártsd vízbe az evezőket, és menj Ó-Wykbe, uram. Te, a kapitányok és a királyok. Ne Pyke-ra menj, hogy fejet hajts az istentelen előtt, sem pedig Harlaw-ba, hogy fondorkodó asszonyokkal szövetkezz. Hajód orrát fordítsd Ó-Wyk felé, ahol a Szürke Király Csarnoka állt. A Vízbefúlt Isten nevében összehívlak benneteket. *Összehívom mindannyiótokat!* Hagyjátok el házaitokat és kunyhóitokat, váraitokat és tornyaitokat, s menjetek Nagga hegyére, ahol királyválasztást tartunk!

Merlyn elképedve meredt rá.

– Királyválasztást? De hiszen nem volt valódi királyválasztás már...

– ...*már túl régóta!* – kiáltotta Aeron fájdalmasan. – De az idő hajnalán a vas szülőitei maguk választották királyaikat, a legméltóbbat emelve fel maguk közül. Ideje visszatérnünk az Ősi Rendhez, mert csak az tehet ismét hatalmassá bennünket. Királyválasztó gyűlés koronázta Nagykirállyá Vaslábú Urrast, s helyezte homlokára az uszadékfa koronát. Laposorrú Sulas, Zúzmarás Harrag, a Vén Kraken, mindet királyválasztók emelték fel. *Ezen a választáson pedig olyan ember kerül majd ki, aki folytatja a Balon király által megkezdett munkát, és visszaszerzi nekünk elvesztett szabadságunkat. Megint mondom, ne Pyke-ra menjetek hát, ne is Harlaw Tíz Tornyához, hanem Ó-Wykbe! Keressétek Nagga hegyét és a Szürke Király Csarnokának csontjait, mert azon a szent helyen, amikor a hold a tengerbe fullad és megint kiemelkedik onnét, méltó, *istenfélő* királyt választunk magunknak!* – Megint felemelte csontos kezét. – *Hallgassátok!* Hallgassátok a hullámokat! Hallgassátok az istent! Beszél hozzánk, és azt mondja: *Nem lesz más királyunk, csak a választásból!*

Hallgatósága hangos ordításban tört ki, a vízbefúltak pedig egymáshoz csapkodták husángjaikat.

– *Királyválasztás!* – harsogták. – *Királyválasztás! Királyválasztás! Királyt csak választással!*

Akkora hangzavart csaptak, hogy talán még Varjűszemű Euron is meghallotta Pyke-on, és az aljas Viharisten a felhői között. Hínárhajú Aeron tudta, hogy helyesen cselekedett.